

Moja budúcnosť

Annamária Domsiová – 9. ročník

Maximálne mi lezú na nervy ľudia, ktorí sa ma dookola pýtajú: „Čím chceš byť? Na akú školu si sa prihlásila? Prečo práve toto? Myslíš si, že sa ti to podarí?“ Tak každému takémuto zvedavcovi odkazujem: Verím v úspech!

Priznám sa, na začiatku tohto školského roka som nemala ani tušenie, aká práca by ma bavila. Že prečo? Asi preto, lebo ja som dosť ťažký „prípád“, všetko ma baví najviac 5 minút. Strašne veľa som si nad tým lámala hlavu, pretože mojím cieľom je byť šťastne bohatá. Zrejme nechápete, prečo som do predchádzajúcej vety vložila slovo „šťastne“. Pozrite sa okolo seba! Podľa mňa vidíte samých falošných ľudí, ktorí nám chcú iba zle. Z môjho uhla pohľadu je v dnešnej dobe veľmi málo normálnych mysliacich ľudí, ktorí nie sú z plastu ako Barbie. Myslím si, že práve kvôli takýmto falošným ľuďom ma vychovávali s mottom: „Ak sa ti stane niečo zlé, 80% ľudí to nezaujíma a zvyšných 20% sa tomu teší.“ To bol, pravdepodobne, dôvod, že som začala rozmýšľať nad školou, na ktorú chodí aj moja takmer nevlastná sestra Linda (polygrafia). Pretože, ak sa budem usilovne učiť (a to sa budem!) a zostanem kreatívna (lebo to naozaj som!), tak mám 90%-nú šancu, aby som získala dobre platenú prácu. Ak budem úspešná grafička, tak by som si mohla kúpiť Ferrari. Podľa mňa neviete, prečo Ferrari... Vysvetlím: Za peniaze sa šťastie kúpiť nedá, ale môžem si za ne kúpiť práve to Ferrari. A videli ste už niekedy smutného človeka vo Ferrari? Ja nie...

Teda, dopracovala som sa k tomu, že plánujem byť šťastne bohatou grafičkou. Teraz už len musím veriť, že ma aspoň toto bude baviť viac než 5 minút.

